

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN GENIALE TRUC

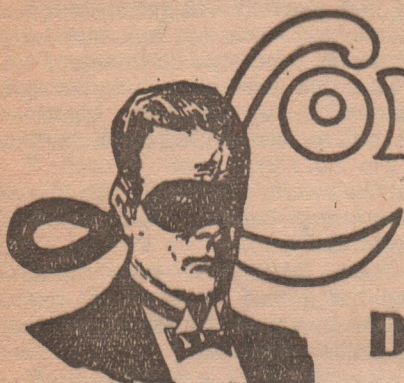
N° 2694

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN GENIALE TRUC

HOOFDSTUK I.

RAADSELACHTIGE DIEFSTALLEN

Al enige tijd werd Scotland Yard, het bekende hoofdbureau van politie in Londen, bezig gehouden door een eigenaardige serie diefstallen, die allemaal in hetzelfde hotel gepleegd waren en die zich de laatste weken op een manier begonnen te vermeerderen, die de gerant van het hotel in kwestie, bijzonder ongerust maakte, daar deze gelegenheid pas sinds kort was geopend en hij bang was een groot aantal klanten te zullen verliezen.

In het begin had Raymond Carington, zo heette de gerant van het hotel, de diefstallen zorgvuldig verzwegen, en hij had zichzelf het offer opgelegd, zijn bestolen logeergasten althans gedeeltelijk schadeloos te stellen voor het geleden verlies.

Maar de derde keer lukte dit niet, want toen was de bestolene een heel kort aangebonden Amerikaan, die zich een paar kostbare juwelen had zien ontfutselen en die niet alleen weigerde in

te gaan op het voorstel van Carington, maar regelrecht naar Scotland Yard was gestapt en daar had verteld, wat hem was overkomen en die in een goedstoestand verkeerde, die niet veel verschilde van razernij.

Van dat ogenblik af had het echt geen nut meer, een en ander nog geheim te houden, want de Amerikaan haastte zich elders een onderdak te zoeken en hij liet niet na, aan iedereen die het horen wilde, zijn beklag te doen.

Dit nu was bijzonder onaangenaam voor de heer Carington en hij had zich dan ook voorgenomen, de zaak niet verder meer geheim te houden en de politie in de arm te nemen.

Ongeveer drie maanden geleden was zijn zaak, het Kensington-Hotel geopend.

De naam geeft al aan dat het gebouwd was in de wijk Kensington in het westen van de reusachtige wereldstad.

Aan de Queen's Road, waar het nieuwe hotel lag, had een combinatie van rijke ondernemers een paar jaren voor de oorlog een complex oude huizen gekocht, die met grote spoed zouden worden gesloopt, om plaats te maken voor een modern hotel, van alle gemakken voorzien, dat vooral erg gewaardeerd zou worden door de reizigers die uit het noorden van het land kwamen en uitstapten aan Paddington-Station.

De oorlog echter kwam roet in het eten gooien.

De oorlogsinspanning maakte, dat niemand tijd en geld over had voor een dergelijke onderneming, zodat er van de bouw van het hotel niets kwam.

Pas jaren na de oorlog werden de plannen nieuw leven ingeblazen. Het Festival of Britain, de grootste tentoonstelling, ooit op Britse bodem gehouden, was ontworpen en zou natuurlijk massa's bezoekers naar de Engelse hoofdstad trekken. Voor al deze bezoekers moest accommodatie beschikbaar zijn en dus ging men aan het werk en stevig ook. In een geforceerd tempo werd aan de bouw van het hotel begonnen en binnen het jaar was het klaar. De inwendige afwerking werd met dezelfde be-

kwame spoed afgewikkeld en toen het Festival werd geopend, had het hotel de dag tevoren zijn deuren geopend.

Wat men gedacht had gebeurde inderdaad en het duurde dan ook niet lang, of het hotel, met zijn driehonderd kamers en bijna even zoveel badkamers, dat werkelijk luxueus was ingericht, mocht zich in een druk bezoek verheugen.

En toen kwam, nauwelijks een maand na de opening, dat vervelende incident, de eerste diefstal.

De heer Carington was absoluut leek op het gebied van hoteldiefstallen en om de waarheid te zeggen begreep hij er beslist niets van.

De beroofde had een kamer gehad op de bovenste verdieping van het hotel, die toch nog altijd een pond sterling per dag kostte. Hij had zijn portefeuille met geld, dat hield hij stokstijf vol, op de tafel in het midden van de kamer laten liggen, hij had de gangdeur op slot gedaan en gegrendeld. Zijn kamer had geen andere deuren, behalve die op het balkon uitkwamen, en toch was de volgende ochtend de portefeuille verdwenen, alsof hij nooit bestaan had.

En toch was er in de hele kamer geen spoor van braak te bespeuren.

Kortom, het was gewoon een raadsel, hoe de dief kon zijn binnen gedrongen, en vooral hoe hij de kamer weer had verlaten om zich met zijn buit in veiligheid te brengen. Met de tweede diefstal was het precies eender, maar met dit onderscheid, dat de beroofde een kamer had op de vierde verdieping, dat wil zeggen op een na de hoogste.

Ook hier tastte de beklagenswaardige Carington volkomen in het duister over de manier, waarop de brutale dief was binnengedrongen en niemand kon het hem kwalijk nemen, dat hij ook de tweede keer aan een bedrog van de kant van de beroofde begon te geloven.

Maar de kort aangebonden Amerikaan kon hem niet langer in twijfel laten.

Ook deze had een kamer op de bovenste verdieping gehad en behalve zijn juwelen had men een bedrag van ongeveer twee duizend dollar in bankpapier

gestolen, dat hij in zijn portefeuille op het nachtkastje had gelegd.

Scotland Yard stuurde onmiddellijk zijn beste detektives, die in het geheim een uitgebreid onderzoek begonnen.

Het spreekt vanzelf dat het onder de gegeven omstandigheden niet lang duurde, of de verdenking begon zich te concentreren op het hotelpersoneel.

Wells waar was Carington erg kieskeurig in het uitzoeken van zijn kelders, portiers, kamermeisjes, koks, liftboys, kruiers en ander personeel, maar het zou voldoende zijn, als er onder dat aantal een enkele bedrieger was geweest om althans ergens te kunnen verklaren hoe de diefstal was gepleegd.

Maar zelfs dan bleef nog altijd het raadsel van de grendels op de deur.

Hier besteedden de detektives het eerst hun aandacht aan.

Het waren nuchtere mannen, die er vast van overtuigd waren, dat de dader een middel had gehad om de kamers binnen te dringen, want men kon het wel als vaststaand aannemen dat alle drie de diefstallen moesten worden toegeschreven aan een en dezelfde persoon.

De detektives begonnen dus met een heel nauwkeurig onderzoek van de sluitingen op de kamerdeuren, die op de brede gang uitkwamen en wel speciaal met de grendels.

Het waren stevige stalen schuifgrendels, die door hun nieuwigheid tamelijk stroef werkten en waarvan er twee op iedere deur zaten.

Met hun loupes gewapend, onderzochten de politiebeambten uitermate zorgvuldig het hout van de deur in de buurt van de grendels, maar zij konden beslist niets ontdekken, wat op een gaatje in de deurpost wees.

Met een goed, buigzaam staal draadje door een klein gaatje gestoken, was het misschien mogelijk geweest de knop van de grendel te bereiken, en deze op die manier terug te trekken, maar er was niets te vinden, dat daarop wees.

Het duurde niet lang of de heren van Scotland Yard moesten tot de slotsom komen, dat ze hier voor een raadselachtig geval stonden.

Ook zij heiden al gauw over tot de me-

ning, dat de dader onder het hotelpersoneel moest worden gezocht, maar zelfs al was dit zo, dan zou daardoor toch nog altijd niet het geheim van het binnendringen in de kamers zijn opgelost.

Toch begon men direkt alle leden van het personeel, onverschillig of zij in het hotel overnachtten of niet, in het geheim na te gaan, echter zonder het minste resultaat.

En dat niet alleen, want vier dagen na de beroving van de Amerikaan, werd er in hetzelfde Kensington-Hotel opnieuw een diefstal gepleegd, die onder juist dezelfde omstandigheden als de drie anderen gepleegd werd.

De politiemannen waren woedend, dat men als het ware onder hun neus doorging met de geheimzinnige berovingen, zodat hun ijver nog verdubbelde.

Maar hoe goed zij ook opletten, zij slaagden er niet in, de dief op heterdaad te betrappen.

Een paar detektives namen hun intrek in het hotel, vermomd als reizigers, maar dat hielp ook al niet; de dief scheen er lucht van te hebben gekregen en de detektives goed te kennen, want er gebeurde absoluut niets.

Wel echter had in de derde nacht van hun aanwezigheid in het hotel de vijfde diefstal plaats.

Carington was de wanhoop nabij en loofde een hoge premie uit voor de aanhouding van de brutale hoteldief, die binnen een paar weken tijds voor een waarde van ongeveer negenduizend pond sterling had gestolen.

Maar het zag er echt niet naar uit, alsof hij deze premie binnen afzienbare tijd zou moeten uitbetalen.

Op een nacht werd er opnieuw een diefstal gepleegd in een logeervertrek in de buurt waarvan toevallig de hele nacht een detektive was geweest.

Dat was bijna meer dan Carington kon verdragen.

En nog steeds bleven de diefstallen doorgaan.

Men begon nu de logeergasten te verdenken, hetgeen ook niet kon uitblijven.

Van iedereen verlangde men zijn pa-

piëren en iedereen moest zich behoorlijk legitimeren, waarbij de hoteldirecteur zich in duizend verontschuldigingën uitputte.

Scotland Yard kwam met haar misdadigersalbum aanzetten, afdeling « Hoteltelratten », dat prijkte met honderde afbeeldingen van bekende internationale hoteldieven. Er begon als het ware een vergelijkende studie, maar veel logeergasten moesten beslist niets hebben van deze onderzoeken en vertrokken, zo gauw zij konden, naar andere hotels.

In stilte hoopte Carington, dat onder degenen die vertrokken, misschien de dief was, maar ook op dat punt kwam hij gauw tot een andere overtuiging, toen de berovingen met angstwekkende regelmaat meestal eens in de week bleven doorgaan.

Natuurlijk had zich de pers al lang op dit smakelijke hapje geworpen en de journalisten, voor wie het belangrijk is pakkende opschriften boven de artikelen te plaatsen, probeerden elkaar een vlieg af te vangen in het bedenken van sensationele « kopjes ».

Toen brak er een tijd aan, waarop de reeks diefstallen even plotseling werd afgebroken, als zij begonnen was en Carington meende al rustiger te kunnen ademen.

Maar zijn opluchting was maar van korte duur. Nog geen volle maand later werd een gravin, die een tamelijk groot fortuin bij zich droeg en die juist drie dagen tevoren haar intrek in het hotel had genomen, 's nachts in haar kamer, zonder dat zij er iets van bemerkte, van een bedrag van bijna drieduizend pond beroofd.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES STELT BELANG IN DE ZAAK

Het was in de ochtend, volgende op deze nieuwe, brutale diefstal, toen John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand aan het ontbijt zaten in de lichte, comfortabel ingerichte eetkamer van het huis, dat de Grote Onbekende al vele jaren onder de naam van Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

De heren hadden juist het ontbijt beëindigd en Raffles was verdiept in de « Daily Mail ».

Plotseling riep hij uit:

— Hij begint weer.

— Wie begint weer? Waar begint hij mee? vroeg Brand verbaasd, terwijl hij Raffles onderzoekend aankeek.

— Vraag je dat nog? De geheimzinnige dief van het Kensington-Hotel. Je weet, dat ik bijzonder veel belang in de zaak stel.

— En niet voor niets, Edward, zei Brand. Het gaat er heel geheimzinnig in zijn werk, dat is zeker.

— Dat lijkt maar zo, beste kerel, antwoordde Raffles glimlachend. Natuurlijk zal achteraf blijken, dat alles heel gewoon in zijn werk is gegaan. Ik wil echter toegeven, dat alles wel een hele geheimzinnige indruk maakt, en dat is ook niet te verwonderen. Ik heb mij niet kunnen onttrekken aan de indruk, dat we hier met een knappe kop te doen hebben. Dat is normaal, ik las gisteren voor het eerst ergens, dat John Raffles wel de dader zou blijken te zijn.

— Dat is wel het grootste compliment dat men de dader had kunnen maken en hij zal er danig mee in zijn nopjes zijn, riep Brand uit.

— Ik zal je eens wat zeggen, Charles, antwoordde Raffles na enige tijd te hebben nagedacht. Ik heb veel zin, die geheimzinnige dief eens van dichtbij te gaan bekijken. Daarmee wil ik beslist niet zeggen, dat ik mee wil helpen om hem te vangen, dat moet de politie zelf maar opknappen. Natuurlijk zolang de man zich niet te buiten gaat aan gewelddaden, want dan zal ik beslist proberen daar een stokje voor te steken. Ik wil echter van nabij zijn methode eens bestuderen.

— Hoe denk je dat te doen?

— Wel, heel eenvoudig. Wij zullen onze intrek nemen in het Kensington-Hotel. Je hebt toch wel zeker zin om mee te gaan?

— Om je de waarheid te zeggen, ben ik nog nieuwsgieriger naar de kamers, merkte Raffles glimlachend op. Ik heb veel respect voor de detectives van Scotland Yard, onder wie inderdaad schrandere kerels zijn, maar het kan, lijkt mij, niet anders of zij hebben ditmaal hun onderzoek niet op de goede manier gedaan. Het is toch duidelijk, dat er iets aan de kamers moet zijn, dat tot dusverre aan hun aandacht is ontgaan. Onverschillig of de dader onder het personeel moet worden gezocht, onder de logeergasten of buiten het ho-

tel, er is geen twijfel mogelijk of de kamers, waar de diefstallen plaats vonden, moeten ergens toegankelijk zijn.

— Wanneer wil je er heen gaan?

— Wel, vandaag nog.

— Hoe?

— Dat komt er echt niet op aan. Alleen zou het verstandig zijn, wanneer ik voorlopig maar van mijn predicaat van Lord Aberdeen afstand deed. Weliswaar zijn er in de wijk niet veel armen, die mijn uiterlijk kennen, maar men kan toch nooit te voorzichtig zijn.

Kom laten wij maar direkt werk van de zaak gaan maken; ik ben werkelijk benieuwd, wat wij daar zullen ontdekken.

De beide vrienden stonden op en gingen naar hun respectieve slaapkamers, die aan elkaar grensden, en waar zij ruimschoots gelegenheid vonden hun uiterlijk totaal te veranderen.

Er was nog geen half uur verlopen, of zij waren absoluut onherkenbaar. Niet alleen was hun gelaatskleur veranderd, maar ook hadden zij door verschillende middelen de vorm van hun gezicht weten te wijzigen, en in deze twee reizigers met hun Latijnse type zou men bescijst niet Lord Aberdeen en zijn altijd zo keurig geklede sekretaris herkennen.

De beide vrienden hadden een koffer met kleren en toiletbenodigdheden gepakt en verlieten nu het huis aan de tuinkant, waar een kleine tuinpoort toegang gaf tot een stille zijstraat, waar nooit een levende ziel kwam.

Zij moesten de zware koffers naar de Cromwellstreet dragen, maar daar hadden zij gauw een taxi gevonden, waarvan de chauffeur opdracht kreeg hen naar het Paddington-Station te rijden.

Daar gekomen, stapten zij uit, stuurden de chauffeur weg, en namen een tweede auto, die net kwam aanrijden, en waarvan de chauffeur niet anders kon denken of zij waren net met de trein aangekomen.

Na een rit van ongeveer een kwartier stopte de auto voor het grote, nieuwe hotel, dat het toneel was geweest van de geheimzinnige diefstallen, die de gelederen van de gasten al aanzienlijk

hadden gedund.

De reizigers, die gebleven waren, konden wel onverschillig of bijzonder dapper genoemd worden, mensen, die als het ware, het lot tartten of er vast van overtuigd waren, dat men in hun kamers niet zou binnen dringen.

Daar de diefstallen, merkwaardig genoeg, allen op de vierde of vijfde verdieping waren gepleegd, was er een grote vraag naar de kamers op de drie andere etages en de portier moest dan ook aan Raffles en Brand zeggen, dat er alleen een kamer op de vierde of vijfde verdieping te krijgen was.

Terwijl hij dit zei, keek de man de beide reizigers schuw aan, want hij had het gevoel, alsof iedereen al wist van de reeks berovingen, zelfs twee reizigers, die blijkbaar regelrecht uit een of andere stad in de nabijheid van het IJzeren gordijn kwamen.

Maar Raffles haalde gewoon zijn schouders op en antwoordde onverschillig:

— Het laat ons volkomen koud. Een kamer met twee bedden, alstublieft, portier, of anders twee kamers naast elkaar met een verbindingsdeur.

— Zou ik de paspoorten van de heren mogen zien? vroeg de portier. U bent toch geen Engelsen?

Nu had Raffles ook hierop gerekend, en zo konden de beide mannen een paar voortreffelijk nagemaakte paspoorten laten zien, voorzien van alle mogelijke officiële stempels.

Nadat dit was afgelopen, konden de beide vrienden een hele gemakkelijke, modern ingerichte kamer op de bovenste verdieping betrekken.

Een van de piccolo's sjuowde de zware koffers naar boven, kreeg daar zijn fooi en verdween.

Zodra zij alleen waren, ging Raffles, na overjas en hoed op zijn bed te hebben gegooid, midden in de kamer staan, steunde de beide handen in zijn zij en liet zijn blikken glimlachend in het rond gaan.

— Daar zijn we dus in het hol van de leeuw, zei hij zachtjes, alsof iemand hem had kunnen horen, buiten Brand. Wie weet is het zelfs wel een van deze

kamers, waar een diefstal werd gepleegd maar natuurlijk zou de portier wel opgepast hebben ons dit te vertellen.

Zacht fluitend, liep hij op een van de muren toe en klopte er op verscheidene plaatsen op.

— Een massieve muur, van verborgen deuren of draaiende panelen is geen sprake en dat is toch ook iets onmogelijks. Ik kan aannemen, dat er in zo'n groot hotel clandestien het een of ander gemaakt is, dat er niet hoort, en dat niet door de architect is voorzien, maar zeker geen geheime tussendeuren.

— En evenmin luiken in de vloer, lijkt mij.

— Dat klinkt tenminste al heel weinig waarschijnlijk, hernam Raffles.

Hij had zijn vergrootglas uit zijn zak gehaald en was naar de gangdeur toegegaan.

Met eindeloos geduld onderzocht hij de deurpost in de buurt van de grendels en na ongeveer een kwartier zei hij, zich tot Brand wendend:

— Niets te zien. Wanneer hier ergens een gat was geboord, al was het niet groter dan om een naald door te steken, dan zou ik het met dit vergrootglas moeten zien en al zou het met stopverf zijn dicht gemaakt. Bovendien gaan deze grendels bijzonder stroef en ik acht het volstrekt uitgesloten, dat men met een dun ijzerdraad deze zware grendels zou kunnen terugtrekken, om nog niet eens van de sleutel in het slot te spreken.

— Dan ben ik er benieuwd naar, Edward, hoe jij het denkt te kunnen verklaren, hoe de dief is binnen gedrongen.

— Wij zullen ons niet overhaasten, Charles. Wij zijn nu tot de conclusie gekomen, dat het niet ging door de gangdeur, dan kan het niet anders of het moet aan de kant van het balkon zijn gebeurd.

— Maar het is twintig meter boven de grond, Edward? riep Brand uit.

— Die opmerking hebben de detectives ook gemaakt, Charles. En ik kan niet zeggen, dat ze van grote schranderheid getuigt, antwoordde Raffles schouderophalend. Het is nog al duidelijk, dat de dief niet tegen het balkon is op-

geklommen.

— Hoe heeft hij het dan bereikt, volgens jou?

— Op de enige andere manier. Hij heeft zich van het dak er op laten zakken, een afstand die heel wat korter is dan twintig meter.

— Hoe kwam hij op het dak?

— Van een van de aangrenzende huizen natuurlijk.

— Goed; ik wil een ogenblik aannemen, dat de dief op het balkon is. Daar staat hij dus, achter de gesloten deur. Vertel me nu eens, hoe hij de balkondeur opent, en vooral hoe hij ze weer achter zich sluit, zonder de ruiten te vernielen en ook zonder dat er een spoor van te zien is?

— Wij zullen eens op het balkon gaan kijken, wat er te zien is, zei Raffles kalm.

Hij liep naar de beide balkondeuren toe, maar opende ze niet dadelijk, maar onderzocht eerst de sluiting aan de binnenkant.

Het was een gewoon dubbel deurraam, met een grote smalle ruit erin en aan de onderkant van hout. Het werd gesloten met een spanjolet.

Raffles duwde de greep naar boven en hij kon de deur openduwen. Langzaam stapte hij op het balkon, dat over een lengte van bijna dertig meter langs de voorgevel liep, die zich uitstrekte langs de brede Marlboroughroad.

Hij bukte zich over de ijzeren leuning van het balkon en dacht, dat er langs de vierde verdieping ook een dergelijk balkon liep.

De balkons op de andere verdieping liepen niet door, maar waren steeds gescheiden.

— Men kan gemakkelijk van het balkon het dak bereiken, met behulp van een ladder, die niet langer dan twee meter hoeft te zijn, zei hij tot Brand, die naast hem was komen staan.

— Beste Edward, ik zei je toch al dat ik graag wil aannemen, dat de dief over de daken heen tot vlak boven dit balkon komt, zich laat zakken en veilig voor de balkondeur arriveert, die hij heeft uitgezocht. De vraag is nu maar hoe hij de deur opent. Dat is alles, wat

ik wil eten.

— Je zult moeten toegeven, dat het tevens de hoofdzaak is, zei Raffles nu glimlachend. Wij zullen echter eens zien, in hoeverre er een antwoord kan worden gegeven op je vraag.

Hij trok de beide helften van de balkon deur, zover hij kon, dicht en zei toen tot Brand:

— Het volgende staat vast. Zelfs wanneer men, bijvoorbeeld, met behulp van een in het hout gedraaide fretboor de deur helemaal zou kunnen dicht trekken, dan nog zou het volkomen onmogelijk zijn, de greep weer in zijn oorspronkelijke stand terug te brengen. Even onmogelijk, als het mij overigens toeschijnt, haar door de dichte deur heen omhoog te drukken, als men op het balkon staat.

— Die mening ben ik ook toegedaan, riep Brand uit. Dat de ruiten er uit zijn genomen en naderhand weer ingezet, is ook uitgesloten.

Raffles had zich gebukt, zodat hij bijna met zijn gezicht op de vloer van het balkon lag en probeerde onder de deur van het balkon door te kijken.

— Wat doe je daar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik probeer om onder de deur door te kijken.

— Waarom?

— Omdat ik mij wil overtuigen, dat de kier niet groot genoeg is om er een heel lange ijzerdraad door te steken, in een rechte hoek gebogen en aan het einde voorzien van een oog, om daarmee de knoop van de greep van de spagnolet te pakken en deze omhoog te trekken. Maar ik zie al dat dat echt onmogelijk is.

— Dan geef ik het op, riep Brand uit.

— Daar denk ik nog zo gauw niet aan, hernam Raffles.

Hij was de kamer weer ingelopen en begon de deuren opnieuw aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen. Na enige tijd zei hij langzaam:

— Ik kan niet direkt zeggen wat het is, maar er is aan de deur iets vreemds.

— Bedoel je misschien, dat de stang van de spagnolet rond is, terwijl zij in verreweg de meeste gevallen plat zijn,

of half rond?

— Dat heb je goed gezien; ronde spagnoletstangen komen maar weinig voor, platte zijn meestal steviger, maar ik heb nog iets meer ontdekt, beste kerel. De scharnieren van de deuren zitten namelijk niet aan de binnenkant, zoals meestal het geval is, maar aan de buitenkant van de deur.

— Daar had ik nog niet op gelet, riep Brand uit. Dat komt ook maar weinig voor, geloof ik, want de meeste balkon deuren gaan naar binnen open.

Raffles was opnieuw op het balkon gegaan, had zijn vergrootglas weer gepakt en bukte zich, om een van de onderste scharnieren van de deur met grote aandacht te bekijken.

Om het scharnier zolang mogelijk tegen roest te beschermen, was het geverfd in dezelfde kleur van de deurposten.

Maar Raffles zag direkt, dat de scharnieren van boven voorzien was van een ronde kop, die haar belette door het gat van het scharnier te vallen.

Hij tuurde aandachtig door zijn vergrootglas en toen ontsnapte hem een lichte triomfantelijke kreet.

Dadelijk kwam Brand vol belangstelling dichterbij.

— Heb je iets ontdekt? vroeg hij.

— Ik geloof tenminste, dat ik al heel wat verder ben. Kom eens hier en zeg me eens, wat je van dat scharnier denkt?

Brand kwam op het balkon, hurkte naast Raffles neer, bekeek het scharnier aandachtig en zei toen:

— Het lijkt op een van die scharnieren, zoals men ze vaak vindt aan gewone kamerdeuren en waarvan de pen er heel gemakkelijk uitgetrokken kan worden.

— Zo is het, Charles. In ieder geval is dat scharnier er bepaald op gemaakt, om er de pennen gemakkelijk uit te nemen. Kijk maar eens hoe goed zij geolied zijn.

Raffles had onder het spreken zijn zakmes te voorschijn gehaald, waarin zich verschillende kleine instrumentjes bevonden, en had met behulp van een schroevendraaiertje, dat hij tegen de

ronde kop van de pen zette, deze laatste met het grootste gemak uit de scharnier gelicht.

Maar dadelijk stak hij er de ijzeren stift weer in, stond op en zei tot Brand:

— Ga eens naar binnen en doe de deur dicht.

Brand ging het vertrek binnen en duwde de greep van de spagnolet naar beneden, zodat de ronde stangen in de gaten grepen en de deur gesloten was.

Toen keek hij vol aandacht naar wat Raffles deed.

Hij zag, hoe deze vlug de twee pen-
nen uit het bovenste en onderste schar-

nier van de linker deurhelft nam, waarna Raffles, tot zijn grote verbazing, deze deurhelft langzaam opentrok. Het volgende ogenblik stond hij naast hem.

— Dat is..., riep Brand stom verbaasd uit.

— Het is weinig minder dan geniaal, Charles. De spagnoletstang is van bestemming veranderd en fungeert nu als scharnier. Daarom moest die stang ook rond zijn, om in de gaten onder en boven de deur te kunnen draaien. Je ziet wel, dat het, goed beschouwd, het ei van Columbus is.

HOOFDSTUK III.

OP HET SPOOR VAN DE HOTELRATTEN

Brand bleef een ogenblik verwonderd en zwiġgend naar de open deurhelft kijken, alsof hij zijn ogen nog altijd niet kon geloven en daarna bekeek hij de deur wat nauwkeuriger.

Het was zo. De ronde stangen, waaruit de sluiting bestond, waren in een soort scharnier veranderd, waarom een van de deurhelften heel gemakkelijk kon draaien.

Gemakkelijk en geruisloos, want ook de uiteinden van de stangen bleken goed geolied te zijn.

Volkomen onhoorbaar draaide de deurhelft om de spagnolet, nadat de werkelijke scharnieren buiten werking waren gesteld.

Wanneer de dief weer vertrok, duwde hij de deurhelft weer dicht, stak de ijzeren pennen weer in de scharnieren en nu was er totaal niet te zien, dat iemand door de deur was binnen gekomen.

— En toch is er iets, wat ik echt niet begrijp, barstte Brand na enige ogenblikken uit. Hoe is het mogelijk, dat de dief al deze deuren zo heeft voorzien, zonder dat men er in het hotel iets van merkte?

Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Daarvan is natuurlijk helemaal geen sprake. Ik wil je wel zeggen wat ik er van denk, maar eerst zullen we de deur weer in de normale stand terugbrengen. Raffles ging weer op het balkon, duwde de deurhelft dicht, stak de

pennen in de scharnieren, waarna Brand aan de binnenkant de balkondeur opende.

Zodra Raffles weer was binnen gekomen en de balkondeur had gesloten, begon hij:

— Ik herhaal, Charles, er kan geen sprake van zijn, dat al deze deuren door de dief zo zijn ingericht, nadat het hotel gebouwd was en ik ben nu ook zeker, dat wij hier met een heel komplot te doen hebben en dat er minstens drie of vier personen bij deze diefstallen betrokken zijn en die personen hebben allen iets te maken met het bouwvak, of zij hebben er zich tijdelijk ingedrongen, met de bekende bedoeling. De balkondeuren zijn, zoals wij ze nu zien, al bij de bouw van het hotel zo aangebracht en wel door dezelfde lieden, die naderhand de diefstallen pleegden. De deuren bevinden zich alleen op de vierde en vijfde verdieping en daarom hadden de berovingen ook alleen op die étages plaats.

— Maar hoe konden deze deuren aangebracht worden, zonder dat de architect, of tenminste de bouwopzichter het merkte? riep Brand uit.

— In welk opzicht wijken deze balkondeuren dan af van de gewone? was de wedervraag van Raffles. Alles wel beschouwd, valt er niet veel bijzonders aan op te merken. Het spreekt echter vanzelf, dat degene, die deze deuren maakte, varkoocht of misschien veran-

derde, medeplichtig is aan de diefstallen. Balkondeuren vormen natuurlijk maar een heel onbetekenend onderdeel van zo'n groot bouwwerk en de uitvoerder heeft er misschien helemaal geen acht op geslagen. Hij zag dat ze goed werkten en het was hem blijkbaar volmaakt onverschillig of de spagnolet rond of vierkant, of de scharnieren buiten, of binnen waren.

— Maar in dat geval zou Scotland Yard de dieven over een paar uren in handen kunnen hebben.

— Dat kan zij, als wij haar inlichten, zei Raffles droogjes.

— Ben je dat niet van plan?

— Voorlopig niet. Ik wil eerst eens zelf op onderzoek uitgaan. Mijn concurrenten hebben al voor een flink bedrag in dit hotel gestolen en ik zou het een heel opwindend tijdverdrijf achten, wanneer ik hen die buit kon afhandig maken.

— Blijven wij nu hier?

— Beslist. Ik zal wel zorgen, dat het gauw ruchtbaar wordt, hoe rijk wij zijn. Rijke Armeniërs of Portugezen.

— Waarom?

— Om de dieven aan te lokken, in geval wij hen niet mochten ontdekken.

— Zou je de hotelhouder in ieder geval niet in vertrouwen nemen?

— Niet voordat wij zekerheid hebben, Charles. Het zal een lang onderzoek worden. Kom, wij zullen maar dadelijk aan het werk gaan.

De beide vrienden pakten nu hun koffer uit, hingen hun hoed op, sloten hun kamers, brachten de sleutels, zoals het gebruikelijk was, aan de jongedame, die in de hall in haar loge zat, met een reusachtig bord met sleutels achter zich en knoopten toen een praatje aan met de portier, die dadelijk goed op de hoogte bleek te zijn met alles, wat met de bouw van het hotel in verband stond.

Hij kon hun, om te beginnen, de naam noemen van de aannemersfirma, Talbot en Pearson, Holbornstreet, 37.

Natuurlijk waren de beide mannen wel zo verstandig hem geen bijzonderheden te vragen, daar zij beslist geen achterdocht wilden wekken en zij verlieten het hotel, riepen op straat een taxi aan,

en lieten zich direkt naar het kantoor van de aannemers brengen.

De heren dreven de zaken op grote voet, dat was direkt te zien aan de omvang van hun kantoorgebouw en aan de royale manier, waarop het was ingericht.

Raffles en Brand hadden zich uitgegeven voor detectives, zoals zij bij vroegere gelegenheden al dikwijls met succes hadden gedaan en zij werden, ofschoon de kantoor tijd al voorbij was, dadelijk toegelaten bij de beide firmanten.

Het waren twee stoere, door een langdurig verblijf in de buitenlucht gebruinde heren, die Raffles en Brand ontvingen.

— U bent voor vandaag nummer acht en negen, riep Talbot uit, nadat zijn beide bezoekers hadden plaats genomen.

— Wilt u zeggen, dat u vandaag al zeven van mijn collega's hebt ontvangen? vroeg Raffles.

— Niet meer en niet minder. Wat de heren van mij willen, is mij niet recht duidelijk, antwoordde Talbot. Natuurlijk komt u ook voor de zaak van het Kensington-Hotel, nietwaar?

— Inderdaad, mijnheer.

— Nu, dan weet ik al wat u komt vragen. U denkt zeker ook, net als die andere heren, dat er ergens geheime luiken, deuren, en wat nog meer, moeten zijn.

Maar Raffles schudde glimlachend 't hoofd en zei:

— Wij weten wel beter, mijnheer. Dat willen we beslist niet van u weten. Wij beseffen, dat een modern hotel geen spookslot is, of een ruïne uit een film. Wij wensen eenvoudig te weten van u, wie de balkondeuren voor het hotel geleverd heeft.

Talbot en Pearson keken elkaar verbaasd aan en toen herhaalde de laatste:

— De balkondeuren? Wel, ik geloof dat het Wilson was, van de firma Wilson en Knight, ik zal het even voor u opzoeken.

Hij liep naar zijn bureau toe, sloeg een geweldig boek open, zocht enige tijd, zacht voor zich heen fluitend en zei toen:

— Ja, alle deuren, de balkondeuren zowel als de andere, zijn door Wilson en Knight, deuren- en ramenfabriek, Walltonstreet, geleverd.

— Ik dank u zeer, mijnheer, zei Raffles, die het adres direkt had opgeschreven. Nu nog een paar vragen: Wilt u mij zeggen wie de ramen en deuren inzette? Doen dat uw eigen timmerlui of gebeurt dat door speciale arbeiders van Wilson en Knight?

— Dat hangt er van af. Gewone kamerdeuren stuurt hij op het werk, en dan hangen onze timmerlieden ze in de scharnieren. Geen bijzondere karwei. Maar als het, bijvoorbeeld, nog al ingewikkelde constructies zijn, zoals draaideuren, of balkondeuren met spagnolets, dan stuurt Wilson een paar van zijn eigen mensen.

— Was dat ook nu het geval?

— Ja, dat weet ik zeker. Maar zeg mij eens, mijnheer, waarom stelt u mij al die vragen? zei Talbot verbaasd.

— Het spijt mij, dat ik u daarop geen antwoord kan geven, mijnheer Talbot. Later zal u dat wel duidelijk worden.

Raffles was al opgestaan, na Brand een wenk te hebben gegeven en had zijn hoed gegrepen.

Nu wendde hij zich weer tot de beide compagnons en zei:

— Ik hoop, mijnheren, dat u voorlopig het stilzwijgen zult bewaren over ons gesprek. Wij zijn particuliere detectives en wij zouden niet graag de vruchten van onze inspanning zien ontgaan, als Scotland Yard hoorde van ons gesprek en de bedoeling raadde van de vragen, die ik u gesteld heb.

— Mijnheer, u hebt groot gelijk, riep Talbot op joviale toon. Niemand laat zich graag de kaas van het brood eten. U kunt er van aan, dat we niets zullen zeggen.

En met deze toezegging konden Raffles en Brand vertrekken.

— Waar nu heen? vroeg Brand, toen de beide mannen weer op straat stonden.

— Naar Wilson en Knight.

— Dat is een heel eind uit de buurt. Het is ook de vraag of wij een van de firmanten thuis zullen treffen.

— Dat moeten wij dan maar proberen, Charles.

De beide mannen zochten een taxi, waarvan de chauffeur bereid zou zijn, de lange weg naar de Walltonstreet af te leggen.

De rit duurde ruim een uur, en eindelijk stopte de auto voor een prachtig huis, dat deel scheen uit te maken van een groot fabriekscomplex.

Op een koperen bordje op de deur was de naam W. Wilson gegraveerd.

Raffles belde aan en hoorde van de huisknecht, die de deur opende, dat mijnheer Wilson juist van de tafel was opgestaan, maar dat hij hem zou vragen of hij twee particuliere detectives in een belangrijke zaak wilde ontvangen.

De heer Wilson was zeker in een goede bui, want hij stond het verzoek direkt toe en een ogenblik later stonden de beide vrienden tegenover een kleine, magere man, met doordringende zwarte ogen en een intelligent gezicht. Het gezicht van de pientere, ondernemende zakenman.

— Waarmee kan ik de heren dienen? vroeg Wilson, nadat hij Raffles en ook Brand met een gebaar tot zitten had genodigd.

— Wij zullen u niet lang ophouden, mijnheer Wilson, antwoordde Raffles. Wij komen in verband met de zaak van het Kensington-Hotel, waarin de laatste tijd een groot aantal even brutale, als geheimzinnige diefstallen heeft plaats gehad.

— Daar heb ik van gelezen, antwoordde Wilson verwonderd. Maar ik kan met de beste wil van de wereld niet inzien, wat ik daarmee te maken heb. Verdenkt u mij soms?

— Nee, mijnheer Wilson! antwoordde Raffles glimlachend. Maar u zou ons misschien enige waardevolle inlichtingen kunnen geven.

— Als u dat denkt mijnheer, vraag dan maar.

— Ik dank u voor deze toestemming, en ik kom ter zake. U hebt de deuren en ramen geleverd voor het hotel, dat ik net noemde, nietwaar?

— Ja.

— Zijn de balkondeuren, die u geleverd hebt van een courant model?

— Zij zijn van een nieuw model naar een modern ontwerp, maar als zodanig heel courant. Ik heb er zo al duizenden geleverd.

— Met ronde spagnoletstangen?

— Met ronde spagnoletstangen? herhaalde Wilson, terwijl hij zijn wenkbrauwen hoog optrok. Welnee, die maak ik nooit, die zijn minder sterk dan platte. In mijn deurenfabriek gebruiken wij nooit anders dan platte spagnoletten.

— Het is zeker onmogelijk, dat in uw fabriek, waar zoveel gemaakt wordt, bijvoorbeeld van een veertigtal deuren de stangen rond gemaakt worden, zonder dat u het gemerkt hebt?

— Dat is volkomen uitgesloten, mijnheer, antwoordde Wilson kortaf. Dat is onmogelijk. Vergeet niet, dat men aan de ronde stangen alleen niet genoeg heeft, maar dat er dan natuurlijk ook ronde ogen nodig zijn, en geen vierkante.

— Worden de stangen ook in uw fabriek gesmeed?

— Alles gebeurt hier. Wij draaien zelf de schroeven, wij grondverven onze deuren en ramen zelf, wij leveren de raamgewichten, en het enige, dat wij van andere fabrieken krijgen, is het touw en de verf. Wilt u mij niet zeggen, waarom u mij dat vraagt?

— Kan ik op uw stilzwijgen rekenen, mijnheer Wilson?

— Volkomen.

— Welnu, in 't Kensington-Hotel zijn op de vierde en vijfde verdieping alle balkondeuren voorzien van ronde spagnoletstangen. De scharnieren zitten aan de buitenkant en zij hebben losse pennen, die heel gemakkelijk uitgetrokken kunnen worden.

— Pennen met koppen? vroeg Wilson, die zijn ogen niet scheen te verstoren.

— Ja.

— Weet u dat volkomen zeker?

— Ik heb er mij persoonlijk van overtuigd.

— Dat is mij een raadsel, riep Wilson uit. Ik kan u verzekeren, mijnheer, dat

ik weliswaar een grote fabriek heb, maar dat ik toch op een spijker na weet, wat er om gaat. Zonder dat ik de tekeningen hoeft na te gaan, kan ik u al zeggen, dat de deuren, die ik voor het hotel leverde weliswaar de scharnieren aan de buitenkant hadden, maar dat de pennen zonder koppen waren, aan weerskanten gestuikt. Zulke scharnieren breng ik altijd alleen maar aan op binnendeuren, omdat de mensen dergelijke deuren soms wel eens willen uitnemen en vervangen door portières. Ik moet u zeggen, dat ik er beslist niets van begriep.

— Het zal u wel gauw genoeg duidelijk worden, mijnheer Wilson, maar eerst nog even een paar vragen: Zijn al uw arbeiders volkomen betrouwbaar?

— Dat is een vraag, mijnheer, waarop ik u niet zo gemakkelijk kan antwoorden, riep Wilson uit. Ik heb tweehonderd vijftig arbeiders in dienst, in de smederij, de bankwerkerij, de glassnijderij, de zagerij en de timmermanswerkplaats en ik zou er niet graag mijn hand voor in het vuur willen steken, dat al die mensen een onberispelijk verleden hebben, dat kan geen enkel fabrikant.

— Dat ben ik volkomen met u eens, mijnheer Wilson, gaf Raffles toe. Mijn vraag was misschien niet zo heel verstandig en toch ben ik er zeker van dat onder uw werklui, en waarschijnlijk ook onder enkele werkbazen elementen te vinden zijn, die u ongetwijfeld op staande voet zou ontslaan, als u wist, of althans vermoedde, wat zij op hun kerfstok hebben.

— Wat dan wel, mijnheer? vroeg Wilson verbaasd.

— Hebt u dat nog niet geconcludeerd uit mijn vragen? Het is, lijkt mij, volkomen duidelijk, dat, daar de balkondeuren, die zich nu in het hotel bevinden, niet in uw fabriek gemaakt zijn, tenminste wat de onderdelen van de sluiting betreft, zij op weg van uw fabriek naar het bouwwerk er een verwisseling moet hebben plaats gehad en het is duidelijk, dat dit alleen kan zijn gebeurd met toestemming of medewerking van uw werkmensen.

— U maakt mij aan het schrikken, mijnheer, riep Wilson uit, en toch, zo moet het wel gegaan zijn. Een andere oplossing is er niet.

— Ik ben overtuigd, mijnheer Wilson, dat het zo en niet anders in zijn werk is gegaan, antwoordde Raffles kalm.

— Maar dan moeten die lui onmiddellijk onschadelijk worden gemaakt, riep de fabrikant woedend uit.

— Ook dat geef ik u toe, mijnheer, maar alvorens hen onschadelijk te kunnen maken, moet men weten wie, hernam Raffles glimlachend. En u zult zelf wel inzien, dat dit met enige moeilijkheden gepaard gaat. Al uw werklui van de deurenafdeling te laten aantreden en hen een voor een te vragen, of zij soms iets te maken hebben met de

brutale diefstallen in het Kensington-Hotel... ik ben bang dat ons dat niet veel verder zou brengen.

— U hebt gelijk, maar wat valt er dan te doen?

— Er is een heel eenvoudig middel, mijnheer Wilson. U neemt ons gewoon als zogenaamde arbeiders in dienst. Onze handen zullen niet verkeerd staan, zoals u gauw zult merken en ik geloof, u wel te mogen verzekeren, dat wij binnen een paar dagen de daders zullen hebben ontdekt. Wilt u ons daar toestemming voor geven?

Wilson dacht slechts een ogenblik na en antwoordde toen:

— Akkoord. Van dit ogenblik af bent u een van mijn personeel.

HOOFDSTUK IV.

LICHT IN DE DUISTERNIS

Raffles en Brand namen onmiddellijk de nodige maatregelen.

Zij besloten 's nachts in het hotel te blijven logeren onder de vermomming, die zij daar tot dusver hadden aangenomen en de dag en de avond zouden besteed worden om onderzoek te doen naar de brutale diefstallen.

Het hotel wilden zij voorlopig niet verlaten, om zo niet de kans te missen, dat zij zelf misschien het slachtoffer zouden worden van de brutale hoteldieven, daar het gerucht van hun rijkdom al in brede kringen de ronde had gedaan.

Men kon gerust aannemen, dat de daders een of twee medeplichtigen in het hotel hadden en dezen zouden niet vergeten, hen nauwkeurig op de hoogte te houden aangaande de financiële positie van de logeergasten, die hun intrek in het hotel namen.

De volgende dag al, vroeg in de ochtend, kwamen Raffles en Brand zich als arbeiders aanmelden.

Zo voortreffelijk was hun vermomming, zo leken ze op wat ze moesten voorstellen, dat het geruime tijd duurde, voor Wilson wilde geloven, dat zij dezelfde persoon waren, die zich de avond tevoren bij hem waren komen voorstellen, zodat Raffles verplicht was, het hele verhaal van de diefstallen en van zijn vermoedens nogmaals te doen, alvorens de waardige fabrikant zich liet overtuigen.

— Ik moet zeggen, heren, dat u mij verbaasd laat staan, riep Wilson uit, terwijl hij Raffles en Brand beurtelings aangaapte. Ik heb wel eens gehoord, dat detektives zich vermommen, maar ik heb altijd in de veronderstelling verkeerd, dat die vermomming voor iemand die goede ogen in het hoofd had, al heel doorzichtig was. Ik ben nu verplicht op die mening terug te komen, want ik zou eerder aan mijn eigen persoonlijkheid getwijfeld hebben, dan dat ik u beiden zou hebben gehouden voor de beide detektives, die mij gisteravond kwamen bezoeken.

— Wij danken u voor uw compliment, mijnheer Wilson, zei Raffles met een lichte buiging. Is alles in orde?

— Ja, u kunt direkt aan 't werk gaan. Het is een gelukkig toeval, dat ik een paar arbeiders ben kwijt geraakt, die zelf een zaak gaan beginnen.

— Arbeiders van de deuren- en ramenafdeling?

— Ja, het speet me genoeg. Het waren bekwame werklieden. Ze hadden wat geld over gespaard, zeiden zij me, en nu wilden zij het zelf eens gaan proberen.

— Een gevaarlijke onderneming in deze tijd, zei Raffles hoofdschuddend. Wees zo goed en schrijf mij de namen van die arbeiders eens op, als het kan met hun adressen er bij.

— Waarom, mijnheer? u denkt toch niet dat...

— Ik denk op het ogenblik niets, maar ik vind het verstandig met alle mogelijkheden rekening te houden.

Wilson was op zijn bureau toegelopen, nam een klein register uit een la, bladerde er een ogenblik in, nam een stukje papier en schreef er drie namen uit over met de adressen er achter, dat hij aan Raffles gaf.

Een ogenblik later waren de beide gewaande arbeiders naar hun afdeling vertrokken, die zich bleek te bevinden in een grote ruime werkloods, waar een honderdtal arbeiders druk aan het werk was.

In deze loods stonden een aantal cirkelzagen, machines om gaten in de posten van de deuren te beitelen, schaafbanken en een paar draaibanken.

De arbeiders hadden maar even nieuwsgierig van hun werk opgekeken, toen de beide nieuwelingen binnenkwamen en daarop bogen zij zich weer over hun werk.

Er was juist een werk van een groot gebouw, dat in het centrum van de stad zou worden opgetrokken, onder handen.

In een van de hoeken van de werkplaats lagen al een dertigtal kamerdeuren opgestapeld, nog ongeschilderd en die ook nog van sloten en knoppen moesten worden voorzien. Daarnaast waren een paar dozijn ramen opgestapeld, die alleen nog op de ruiten en de verfkwest wachtten.

Raffles en Brand waren door de oplichter, die hen had overgenomen, naar een grote schaafbank overgebracht, waar zij dadelijk aan het werk konden gaan, dat bestond in het gladschaven van deurposten.

Het was een tamelijk eentonig werkje en heel veel kennis en aandacht vereiste het niet, maar zelfs al zou dat het wel hebben gedaan, dan zouden Raffles en Brand toch niet verlegen hebben gestaan, want zij waren gewend met houtbewerkingsmachines om te gaan, waarvan er zich enige bevonden onder het tuinhuis in de grote tuin, die zich achter het huis van Lord Aberdeen in de Cromwellstreet uitstreckte.

Maar juist omdat het werk niet veel toezicht vorderde konden ze al hun aan-

dacht wijden aan hun omgeving.

Voorlopig echter viel er weinig anders te doen dan de gezichten te bestuderen van de werklui, die hier bezig waren.

Te horen viel er niets. Of beter gezegd, te veel. De machines maakten zo 'n geweldig lawaai, dat de ploegbaas alle aanwijzingen moest schreeuwen en nog liever tot gebaren zijn toevlucht nam.

Het schaftuur brak aan en de arbeiders gingen naar de ruime, heldere kantine, waar zij voor weinig geld een hele goede maaltijd konden krijgen en dus bij slecht weer niet genoodzaakt waren, de fabriek te verlaten.

Ook Raffles en Brand gingen in dit lokaal zitten en zetten hun oren nu goed open.

Maar de arbeiders hadden het over niets anders dan over de grote staking, die toen juist in de metaalindustrie was uitgebroken en geen enkel ogenblik konden de beide mannen een snel gewisselde blik van verstandhouding, een paar gefluisterde woorden, of iets anders verdachts opmerken.

Zij stonden tamelijk gauw weer op en op de grote binnenplaats hadden zij gelegenheid een paar woorden met elkaar te kunnen wisselen.

— Het werkje zal ons niet meevallen, geloof ik, Charles, begon Raffles. Maar toch hoop ik aan een halve week genoeg te hebben. Er zijn acht en negentig werklui op de afdeling, daarvan zijn zestien jongens en twaalf gezellen, die nog geen zestien jaar zijn, en die dus ook niet in aanmerking komen. De achtentwintig kunnen wij er dus aftrekken. Bovendien heb ik een achttiental tamelijk oude werklui opgemerkt, die al evenmin in ons schema passen. Er blijven er dus tweeënvijftig over, dat is dus voor ons ieder zesentwintig, Charles. Van die zesentwintig moeten wij zo gauw mogelijk de levensomstandigheden te weten zien te komen en daarbij kan Wilson zelf ons natuurlijk goed helpen. Wanneer je de fabriek uitgaat, gaan we uit elkaar en wij nemen ieder zoveel arbeiders voor onze rekening, als wij maar kunnen afdoen, maar eerst vragen wij natuurlijk aan Wilson de

namen van degenen, die door hun hele gedrag en hun verleden al bij voorbaat van iedere verdenking zijn uitgesloten. Dat zal onze onderzoekingen aanzienlijk bekorten.

In de loop van de middag vond Raffles gelegenheid de directeur nog eens te spreken en deze beschreef hem een aantal werklui, waarvan hij de namen opgaf en die al vele jaren in zijn dienst waren en volgens zijn mening onmogelijk schuldig konden zijn aan de diefstallen in het Kensington-Hotel.

Dat was alweer zoveel gewonnen en toen de sirene om half vijf ging, verlieten Brand en Raffles de fabriek, voorzien van een lijstje met namen en adressen en beziel met de beste voorneemens om zo gauw mogelijk met enig tastbaar resultaat terug te komen.

Daarin echter zouden zij bedrogen uitkomen.

Zij onderzochten ieder die avond de levensomstandigheden van een zevental arbeiders, die allen in dezelfde wijk woonden, hetgeen al weer veel tijd bespaarde en al die mensen waren brave, eenvoudige kerels, die heel kalmpjes leefden, vrouw en kinderen hadden, van wie zij veel hielden, 's zondags visten of naar een voetbalwedstrijd gingen, 's zaterdags middags op de Theems roeiden, of een uitstapje maakten in de omstreken en 's avonds in een café soms een partijtje kaart speelden en er een glas bier bij dronken. Kortom volkomen onschadelijke leden van de maatschappij, die er zeker geen sekonde aan zouden denken, zich te vergrijpen aan een andermans goed.

De volgende dagen ging het niet veel beter.

Toen troffen zij wel enige minder so liede heerschappen aan, die wel eens te diep in het glaasje keken en waarvan er een zelfs een geregelde sport van maakte, tweemaal in de week zijn vrouw af te rossen, maar niettemin gedroegen ook dezen korte beslist niet als misdadigers, die in korte tijd een heel hoog bedrag bijeen hadden gestolen, waar zij desnoods jarenlang van zouden kunnen leven.

Toen de beide vrienden zich om mid-

dernacht van de derde dag, tamelijk vermoeid van hun zwerftochten, in hun hotelkamer bevonden, zei Brand mismoedig:

— Nu blijven er nog maar twee of drie over en je zult zien, dat leerlingen, die pas van een zondagschool komen, niet braver kunnen zijn.

— Zo is het ook Charles, zei Raffles kalm. Ik heb er de werkbaas al naar gevraagd, onder een voorwendsel natuurlijk, en als de twee brave kerels, die er nog overschieten, niet in de hemel komen, dan hebben miljoenen anderen hier in Londen ook geen schijn van kans.

— Dus wij moeten het opgeven?

— Dat wil ik nog niet zeggen.

— Maar wij hebben alle arbeiders nu afgewerkt.

— Op de drie na, die er niet meer zijn.

— Je bedoelt de drie werklui, die er tussen uit zijn getrokken, om zelf een zaak te beginnen?

— Zo is het. Om je de waarheid te zeggen, is het mij direkt een beetje vreemd voorgekomen, dat drie werklui gezamenlijk een nieuwe zaak opzetten. Een doet het wel eens, twee vrienden kunnen als compagnons beginnen, maar drie doen het nooit, want zij kennen elkaar en weten, dat zij waarschijnlijk al gauw ruzie zouden krijgen. In ieder geval is het wel de moeite waard, de gangen van die drie verdwenen arbeiders eens na te gaan. Ik heb nog altijd hun namen en adressen.

— Weet je wat ik daar bedenken, Edward?

— Laat eens horen?

— Als wij eens kalm afwachten, tot de kerels onze eigen kamer binnen dringen en hen dan op heterdaad betrappen?

— Ten eerste zou dat nog heel lang kunnen duren en ten tweede ben ik bang, dat zij het geld, dat zij de laatste tijd hebben buit gemaakt, niet in hun zak bij zich dragen en ik wil je wel zeggen, dat mij dat een grote teleurstelling zou zijn, want het is me niet in de laatste plaats om het geld te doen.

— Dan zal ik zeker ook geen succes

hebben met mijn voorstel, om, bijvoorbeeld, op het dak in hinderlaag te gaan liggen en te zien, waar zij blijven?

— Dat klinkt al anders, Charles. Het is echter niet bepaald een ontspanning in dit jaargetij, om nachten achtereenvolgend op een dak te vertoeven. Wel ben ik van plan, zodra het mogelijk is, het dak eens te onderzoeken. Misschien vinden wij wel het huis, vanwaar de dieven hun sluiptochten beginnen en op het ogenblik voel ik er nog het allermeeeste voor naar bed te gaan.

De volgende dag was het zondag en Raffles en Brand hadden dus alle gelegenheid een onderzoek in te stellen naar de drie arbeiders, die enige tijd geleden de fabriek hadden verlaten.

Ze heetten Hammond, O'Reilly en Deary, en toen ze nog op de fabriek werkzaam waren, woonden ze alle drie in de wijk Houndsditch.

Aan het eerste adres wachtte de beide vrienden een teleurstelling. Op hun nietszeggende vraag vertelde een van de huren hen, dat Hammond, die daar geruime tijd gewoond had, ongeveer veertien dagen geleden was verhuisd zonder nieuw adres achter te laten.

Dat was een tegenslag, die nog geen half uur later gevolgd werd door een tweede, want ook O'Reilly bleek niet meer te wonen op de vijfde verdieping van het oude huis, waar hij vroeger had gewoond en niemand kon zeggen waarheen hij gegaan was.

Maar zij werden voor hun teleurstelling schadeloos gesteld toen zij aan het derde adres kwamen.

Een paar kinderen, die in de nauwe straat aan het spelen waren, vertelden, dat Deary een kamer bewoonde op de derde verdieping van een smal, oud huis, dat nummer 13 droeg.

Hij was thuis, maar hij zou wel gauw uitgaan. Hij had in de loterij gewonnen en hij was een fijne man geworden, babbelden de kinderen, terwijl Raffles met een glimlach om de lippen toelisterde.

Toen hij genoeg wist, ging hij met Brand zitten achter het enige raam van een klein Italiaans wijnhuis, vanwaar hij de deur van het huis, aan de over-

kant, waar Deary woonde, goed in het oog kon houden.

Na verloop van een half uur kwam de man te voorschijn.

En wel was het dadelijk aan hem te zien, dat de fortuin hem blijkbaar had toegelachen, want hij droeg een splinternieuw kostuum, lichtgele schoenen, een dure sportjas met bontkraag en een deukhoed van fijn vilt.

Raffles rekende direkt af en daarna verlieten de beide vrienden het café en begonnen de man te volgen.

Na ongeveer een kwartier te hebben gelopen, riep Deary een taxi aan en Raffles en Brand waren zo gelukkig, dat ook zij zich van zo'n voertuig konden meester maken, dat juist voorbij reed. De chauffeur kreeg opdracht, de andere auto te volgen en nu begon een rit, die bijna een uur duurde, en die tot grote verbazing van Brand voor het Kensington-Hotel eindigde.

Raffles scheen echter helemaal niet verbaasd te zijn. Het was alsof hij niet anders had verwacht.

De beide vrienden, die de auto op een twintigtal meters afstand hadden doen stoppen, zagen hoe Deary uit het open portier leunde, en hoe er daarna een van de kelners kwam aanlopen, met wie hij enige woorden scheen te wisselen, waarna de kelner in het hotel verdween, Deary zijn hoofd terugtrok, na iets tot de chauffeur te hebben gezegd, waarop de auto weer verder reed.

Maar de tocht duurde nu maar een minuut of tien en toen bracht de chauffeur zijn wagen opnieuw tot stilstand.

De auto stond nu voor een prachtig, groot huis, blijkbaar een familiepen-sioen, waar de prijzen wel niet erg laag zouden zijn, naar het uiterlijk van het huis te oordelen. Deary stapte uit, stuurde zijn chauffeur weg en ging naar binnen.

Raffles en Brand waren op hun beurt uitgestapt en de eerste stond in dubio wat hij doen zou.

Toen scheen hem iets te binnen te schieten.

Hij wendde zich tot Brand en zei op zachte toon:

— Wacht een ogenblik bij de taxi en

houd die nog enige tijd vast, misschien hebben wij haar nog nodig. Ik zal eens gaan kijken, wat Deary in dat huis zoekt.

Hij liep naar de huisdeur toe, die open stond, en kwam tegenover de portier te staan, een dikke man, die de op zijn zondags geklede werkman tamelijk achterdochtig bekeek.

— Wat is er van je dienst, vriend? vroeg hij.

— Kunt u mij ook zeggen, portier, of hier iemand woont, die Raymond heet?

— Raymond, nee man, we hebben wel iemand in huis, die Hammond heet. Moet je die soms hebben?

— Nee, nee, ik geloof niet, dat die het moet zijn, zei Raffles hoofdschuddend.

Hij haalde een papiertje uit de zak, waarop iets gekrabbeeld stond, scheen het te bestuderen en ging toen aarzelend verder:

— Op welke verdieping woont hij?

— Op de derde, de rechtse gang, de laatste deur aan je linkerhand. Mijnheer Hammond is hier pas komen wonen met een vriend van hem, O'Reilly genaamd. Is dat soms de man, die je hebben moet?

— Ik weet het niet. Ik durf hem eigenlijk niet goed lastig te vallen. Ik denk, dat ik nog wel eens terug zal komen.

Raffles nam beleefd zijn hoedje af en verwijderde zich weer. Hij wist nu wat hij weten wilde. De drie mannen waren daar bij elkaar.

— Hammond en O'Reilly wonen dus in dat huis? vroeg Brand opgewonden.

— Zo is het en Deary is hen komen opzoeken. Wij zullen hen nog enige tijd nagaan en dan zien, waar zij blijven.

— Als zij ons maar niet gaan verdienen. Ze kunnen ons wel hebben gezien in onze zondagse spullen.

— Dat bezwaar is te ondervangen, Charles. We hebben niets anders te doen, dan onze werkkleren uit te trekken, iets aan ons gezicht te veranderen, een schoon boord om te doen, die wij bij ons hebben en dan zullen wij er als heren uitzien.

— Maar dan moet je de chauffeur in

vertrouwen nemen, want die zou heel verbaasd zijn, als twee arbeiders, die hij in zijn auto nam, bij het verlaten daarvan deftige heren blijken te zijn.

— Dat hoeft niet meer, Charles. Ik heb de man al voor wij instapten, gezegd, dat wij detektives waren, en hij stelt al bijna evenveel belang in de zaak als ik zelf.

— Geloof je dan, dat we op dit ogenblik op het goede spoor zijn?

— Dat geloof ik zeker. Je geeft me zeker wel gewonnen, dat het gedrag van die sinjeurs al heel eigenaardig is. Dat gewonnen loterijlot is natuurlijk een smoesje, alleen bedacht als voorwendsel om de plotselinge weelde van onze vriend Deary aannemelijk te maken, en vergeet niet, dat Deary net met een van de kelners gesproken heeft, dat zegt ook wel iets. Hoe het ook zij, wij zullen nu gauw genoeg weten, waaraan wij ons te houden hebben, en kom nu weer in de auto, dan zullen wij ons gauw verkleden.

De beide vrienden stapten in, nadat Raffles de chauffeur met een paar woorden op de hoogte had gebracht, waarop deze zijn auto een eindje terug reed. Zij ontteden zich nu snel van hun overkieren, die hun eigen, keurig zittend sportpak bedekten.

Zij haalden hun boorden te voorschijn, deden ze om, zetten hun pruiken af, borstelden zorgvuldig hun haar, lieten hun trekken snel een gróndige verandering ondergaan en voor er tien minuten verlopen waren, was het onmogelijk in deze beide goed geklede heren de werklui te herkennen.

En van dat ogenblik af wachtten de beide vrienden met het geduld van een kat op wat er verder zou gebeuren.

Dat geduld zou niet lang op de proef gesteld worden, want er was nog nauwelijks een kwartier verlopen sinds zij hun vermommen hadden afgelegd, of de deur van het pension ging open, en de drie mannen verschenen. Het waren Hammond, O'Reilly en Deary.

De chauffeur, die zijn instructies al gekregen had, lette goed op en toen de drie mannen, na enige vergeefse pogingen, eindelijk een vrije taxi hadden

gevonden, volgde hij deze weer. Na een tocht van tien minuten ongeveer waren Raffles en Brand in de Queen's Road, waar het Kensington-Hotel lag.

De auto minderde vaart en stopte eindelijk op nauwelijks vijftig pas afstand van het hotel.

Raffles en Brand keken voorzichtig naar buiten.

Zij zagen hoe de drie mannen, die zij

gevolgd waren, uit de auto stapten en de chauffeur wegstuurden, hoe zij vervolgens een huis binnengingen, dicht bij het hotel, waarvan Deary de deur met zijn eigen sleutel opende.

Toen de deur achter hen was dicht gevallen, keek Raffles Brand glimlachend aan en zei meesmuilend:

— Twijfel je er nu nog aan, Charles, of wij het goede spoor hebben gevolgd?

HOOFDSTUK V.

DE VAL WORDT UITGEZET

Brand wachtte enige tijd voor hij antwoordde:

— Ik moet toegeven, dat dat huis, waarvan Deary een sleutel schijnt te hebben, wel heel toevallig is.

— Al te toevallig, Charles, om daarmee rekening te moeten houden, zei Raffles hoofdschuddend. Nee, het is nu wel bijna zeker, dat we net de drie brutale hotelratten het huis hebben zien binnengaan. Ik ga verder en ik zeg, dat zij heel waarschijnlijk voor vanavond weer een nieuwe beroving hebben beraamd.

— Waarom denk je dat?

— Omdat Deary net een kort gesprek gevoerd heeft met een van de kelners, die waarschijnlijk wel in het komplot zal zijn en omdat zij nu dat huis zijn binnengegaan. Er is geen twijfel mogelijk, of vandaar uit beginnen zij hun strooptochten. Dat zullen we trouwens gauw genoeg zien, want ik ben van plan eens een onderzoek in dat huis in te stellen.

— Terwijl zij daar zijn?

— Als het moet, wel. Maar ik wacht natuurlijk liever totdat zij verdwenen zijn.

— Dat kan een langdurige grap worden.

— Ongetwijfeld, maar dat moeten wij er voor over hebben. Wij zouden desnoods in de buurt kunnen blijven en hier lunchen en als het moet ook dineren. Wacht eens, daar aan de overkant

is een bar, die er nog al goed uitziet. Daar zouden we kunnen gaan zitten en vandaar zouden wij ook het huis in het oog kunnen houden.

De twee vrienden stapten uit de auto en nu werd de chauffeur, met een fooi, die hem bijzonder beviel, weggestuurd.

Raffles en Brand stapten de bar binnen, waar zij weinig gasten zagen en gingen voor de ramen zitten.

Toen de kelner kwam om de bestelling op te nemen, wendde Raffles zich tot hem met de vraag:

— Bent u hier lang in dienst, kelner?

— Zeventien jaar, mijnheer, antwoordde de man, niet zonder trots.

— Dan kent u de buurt zeker goed?

— Dat zou ik menen, mijnheer.

— U hebt natuurlijk het hotel aan de overkant van de eerste steen af, zien bouwen?

— Zo is het mijnheer.

— En het huis, dat op een vijftigtal passen meer hier naartoe ligt, staat dat er al lang?

— Dat huis van rode bakstenen? O ja.

— Wat is het voor een soort huis?

— Ik geloof een soort familiepension, mijnheer, antwoordde de kelner, wiens verbazing gewekt werd door de vragen, die de vreemdeling hem stelde.

Raffles, die op het gezicht van de kelner las als in een open boek, stak hem glimlachend een biljet van een pond toe en zei:

— Ik vraag het niet louter uit nieuwsgierigheid, vriend. Ik hoef er geen geheim van te maken, tenminste niet tegenover u, als u weet te zwijgen. Ik ben van de politie en ik interesseer mij bijzonder in het huis met de rode bakstenen.

— Zo, mijnheer, zei de kelner verbaasd. Er is anders niet veel merkwaardigs aan.

— Aan het huis zelf niet, daarentegen wel aan sommige van de bewoners, antwoordde Raffles bedaard. Zeg mij eens, of u wel eens gelet hebt op de bewoners van dat pension.

— Zeker, mijnheer.

— U kent hen zo 'n beetje?

— Als mijn vader en mijn moeder, mijnheer.

— Het kan niet mooier. Welnu dan. Is er sedert een paar weken iemand in het huis getrokken, klein en tenger, vaak gekleed in een lichtgrijze sportjas met een ceintuur en een kraag van beverbont, met een heel grote gebogen neus en kleine zwarte oogjes?

— Dat is mijnheer Deary, die u daar beschrijft, mijnheer, riep de kelner uit. Wel, hij woont er al langer dan een maand, zou ik zeggen. Het kunnen misschien zes weken zijn.

Het antwoord stelde Raffles niet helemaal tevreden, want het was hem bekend, dat de drie arbeiders pas veertien dagen geleden hun ontslag hadden genomen aan de fabriek.

Het was dus bijna niet aan te nemen, dat Deary hier gewoond had en toch zijn werk had gedaan op de fabriek.

Maar de volgende opmerking van de kelner stelde hem al gerust.

— Hij woonde er mijnheer, en hij woonde er toch weer niet, ging de man verder. 's Ochtends heel vroeg ging hij al weg en hij kwam pas laat terug.

— En dan bleef hij zeker meestal thuis?

— Niet altijd, mijnheer, maar toch zeker wel een paar keer in de week.

— Ontving hij dan 's avonds wel bezoek?

— Damesbezoek, bedoelt u? vroeg de kelner met een knipoog. Ja, mijnheer, dat gebeurde ook wel.

— Goed zo, maar dat bedoelde ik op het ogenblik niet.

— Heren kwamen er ook wel.

— Heb je die ooit weer zien vertrekken?

— Nee, nooit, het waren zeker geweldige plakkers.

— Hoe laat ga je hier 's nachts weg?

— Om één uur, mijnheer.

— Ik dank je voor je inlichtingen, vriend, die voor ons zeer belangrijk zijn, zei Raffles, terwijl hij de man opnieuw een bankbiljet in de hand drukte. Ik hoef je zeker niet te zeggen, dat ik er staat op maak, dat dit alles tussen ons blijft, anders zou je mij beletten de diefstallen in 't hotel tot klaarheid te brengen.

— Dus u gelooft, mijnheer..., riep de kelner verbaasd uit.

Maar Raffles legde hem met een gebaar het stilzwijgen op en zei glimlachend:

— Op het ogenblik geloof ik nog niets anders dan dat het het beste is, over deze zaak nog niet te praten. Ik heb alleen nog vermoedens en misschien worden die vannacht wel bewaarheid.

Van dat ogenblik af begonnen de beide vrienden het huis met het geduld van een kat te bespieden.

Zij lunchten in de bar en bleven trouw op dezelfde plek zitten, alleen nu en dan een paar woorden wisselend.

Maar om drie uur in de middag gebeurde er eindelijk iets. De drie gewaande arbeiders verlieten het huis weer, wachtten enige tijd op een taxi en reden toen weg.

— Laat je hen gaan? vroeg Brand verwonderd, die al was opgesprongen.

— Natuurlijk. Ik heb voorlopig niet hen nodig, maar hun woning. Kom mee.

Raffles rekende af en de beide vrienden verlieten haastig de bar.

Zij staken de straat over en beiden aan de deur van het huis van rode bakstenen.

Een dienstmeisje deed hun open en vroeg hun wat zij wensten.

— Wij wensen je meesteres te spreken, kindlief, antwoordde Raffles.

Het dienstmeisje liet de beide bezoekers in een soort ontvangkamertje en

liep toen weg.

Een paar minuten later werd de deur weer geopend en een corpulente dame kwam binnen, wie het was aan te zien, dat zij zich liefst zo weinig mogelijk bewoog.

— Verlangen de heren kamers? vroeg zij een beetje ongeduldig. Raffles begreep dadelijk, dat zij in haar middagdutje gestoord was. Daaraan kan ik u, tot mijn spijt, niet helpen.

— Wij zoeken geen kamers, madame, wij zoeken een paar dieven, antwoordde Raffles lakoniek.

— Dieven? Dieven, in mijn huis? riep de pensionhoudster verontwaardigd uit. Dat moet een vergissing zijn, mijnheer. Dat is onmogelijk.

— Er is niets onmogelijk, madame, antwoordde Raffles kalmpjes. Wij zullen u daar gauw genoeg van overtuigen. Hier is mijn aanstelling als particulier detective. Zoudt u de goedheid willen hebben, ons naar de bovenste verdieping te willen vergezellen?

— Wilt u mij vier trappen laten opklimmen, mijnheer? riep de dame klagend. Dat kunt u toch niet menen. Als u een onderzoek wilt instellen, kunt u dat heel goed alleen doen, daarvan ben ik overtuigd. Waar moet u zijn?

— O, wij willen alleen maar even de zolderverdieping onderzoeken, zei Raffles luchtig. Doet u maar geen moeite, mevrouw, wij zullen het zelf wel vinden.

En voor de corpulente dame nog iets had kunnen inbrengen, waren Raffles en Brand de trap al op.

Zonder zich ergens op te houden, bereikten zij de bovenste verdieping.

Juist kwam er uit een der flats een eenvoudig gekleed man, die beleefd zijn hoed afnam en de trap wilde afgaan.

— Pardon, mijnheer, hield Raffles hem aan, kunt u mij ook zeggen, waar mijnheer Deary woont?

— U staat er precies voor, mijnheer, antwoordde de heer, die daarop nogmaals zijn hoed af nam en wegliep.

Raffles wachtte tot de voetstappen van de bewoner zich hadden verwijderd en probeerde de knop van de deur om te draaien, maar zoals hij vermoedde, was

deze op slot.

Dit was echter voor een man als Raffles wel het kleinste van alle bezwaren.

Hij was hierop voorbereid en had een klein bosje lopers meegenomen, dat spoedig uit een achterzak te voorschijn kwam en binnen enkele sekonden zijn dienst had gedaan.

Raffles en Brand slopen binnen, lieten de deur op een kier staan, liepen de kleine gang door, openden een tweede deur, en stonden toen in een goed gemeubeld vertrek, dat door een deur in verbinding stond met een even keurig gemeubileerd slaapvertrek.

— Voor een voormalig fabrieksarbeider ziet het er hier heel schappelijk uit, zei Raffles glimlachend, terwijl hij zijn blikken om zich heen liet gaan, en nu zullen wij eens zien, of het inwendige van al die mooie meubeltjes ons niets onthult. Neem jij de muurkast maar voor je rekening, dan zal ik eens beginnen met dat fraaie bureau.

Het duurde niet lang of de kast zowel als 't bureau waren geopend en van beiden werd de inhoud zorgvuldig onderzocht.

Raffles vond een aantal compromitterende papieren, die heel duidelijk wezen op het bestaan van een tamelijk wijd vertakte dievenbende, die zich speciaal bezig hield met de beroving van hotels, en Brand was de gelukkige ontdekker van een tas met prima inbrekerswerktuigen, die zelfs de bewondering opwekte van een vakman als de Grote Onbekende.

De beide mannen vonden verder nog een paar dozen met scherpe browningpatronen, een spits geslepen dolk in een schede, een gummi-ploertendoder, en nog enkele andere wapens, en ook, in een houten kistje verborgen, een flesje met een of ander bedwelmend middel, hoogstwaarschijnlijk chloroform.

Dit alles werd heel behoedzaam juist weer op dezelfde plaats gezet. Alles werd weer gesloten, waarop Raffles en Brand de woning verlieten zoals zij gekomen waren.

Het was intussen donker geworden en overal in huis waren de lichten ontstoken.

— Nu zullen we eens gaan kijken, of de zolder ons niet iets nieuws kan leren, ofschoon ik het niet denk, merkte Raffles op toen zij op het portaal stonden.

Zij klommen nog een trap op, bereikten heel gemakkelijk de zolder, zonder een enkele deur te moeten openen en zagen direkt dat er een gemakkelijk te beklimmen ladder liep naar de zolderluik.

Zij klommen om beurten deze ladder op, duwden het luik open, bereikten het platte dak, en konden een eind verder, afstekend tegen de half donkere hemel, de rand zien van het hoteldak, dat bijna twee meter hoog was gelegen.

— Hoe komen zij daar op? vroeg Brand zacht.

— Ik denk dat zij telkens een ladder meenemen, niet langer dan anderhalve meter, die ik in een hoek van de zolder heb zien staan, antwoordde Raffles.

— Vindt je het niet vreemd, Edward, dat je in het bureau van Deary maar een heel klein bedrag aan geld hebt gevonden?

— Dat is zo bijzonder niet. Het is heel goed mogelijk, dat hij al het geld al heeft opgemaakt, dat zijn diefstallen hem opleverden, maar het kan ook heel goed zijn, dat hij het geld verborgen heeft in zijn andere woning in Houndsditch. Kom, laten we nu maar weer gaan. Er valt nu niet meer aan te twijfelen, of wij hebben een bezoek gebracht bij de lang gezochte hoteldieven.

De beide vrienden daalden de ladder weer af, na het luik zorgvuldig, zoals zij het gevonden hadden, weer op de ijzeren pen te hebben gezet en zochten daarna de pensionhoudster op in haar kamer.

— Geen woord over ons bezoek, mevrouw, begon Raffles ernstig, want dat zou onaangename gevolgen voor u kunnen hebben. Morgen zult u wel nader van ons horen.

— Ik beloof het u, mijnheer, antwoordde de kamerverhuurster bevend. Dat ik dat nog moet beleven op mijn oude dag.

— Het zal zo'n vaart niet lopen, mevrouw. U hoeft u echt niet ongerust te maken, antwoordde Raffles glimla-

chend. In ieder geval zult u natuurlijk vrij uit gaan en niet de minste last ondervinden.

Nog een buiging en daarop waren de beide mannen verdwenen en een ogenblik later stonden zij op de straat.

— Wat gaan we nu doen? vroeg Brand.

— Dineren, beste kerel, antwoordde Raffles lakoniek.

— Waar?

— In ons eigen hotel.

— In dit uiterlijk?

— Nee, wij zullen ons eerst even vermommen op de manier, toen wij onze kamers bestelden.

Het was daarvoor nodig, dat de beide vrienden naar de Victoriastreet gingen, waar Raffles een huis in eigendom had, dat helemaal was ingericht voor dergelijke verkleedingen en dat twee ingangen boven de grond en bovendien nog een in de kelder had, in verbinding staande met een tunnel.

Zodra zij zich weer het uiterlijk van rijke Portugese handelaars hadden gegeven, lieten zij zich in een taxi naar het hotel rijden, waar zij juist bijtijds aankwamen om in de grote eetzaal nog een onbezet tafeltje te kunnen vinden.

Terwijl zij zwijgend hun soep nuttigden, stootte Raffles Brand zachtjes aan met de elleboog en zei:

— Kijk eens naar die jonge, hoogblonde kelner daar ginds. Hij loopt juist met een koelemmer en een paar flessen champagne voorbij.

Brand wendde zijn blik in de aangezeven richting, en vroeg toen:

— Wat is er met hem?

— Dat is de kelner, met wie Deary vanochtend sprak, waardoor ik op de gedachte kwam, dat de heren vannacht hun slag denken te slaan.

— Hij is dus de medeplichtige, die de hotelratten hier hebben?

— Ja, hij is als het ware de impresario, de man die alles organiseert, die de nodige inlichtingen verstrekt, en die hem waarschijnlijk moet waarschuwen als er onheil dreigt.

— En wat zijn jouw plannen voor vanavond, Edward?

— Ik ga op mijn beurt mijn val uit-

zetten, Charles.

— En waar zal die val worden opgezet?

— Voor vannacht op het dak; het is maar voor één keer en wanneer 't vannacht niet lukt, dan beloof ik je, dat de voorstelling niet zal worden herhaald.

— O, mij kan het niet veel schelen. Ik begrijp alleen maar niet goed, wat je op het dak wilt uitvoeren.

— Het is toch tamelijk eenvoudig. Ik wil hen kalm hun slag laten slaan, ik wil hen ook rustig de terugtocht laten aanvaarden, en daarop wil ik hen volgen, om te zien, waar zij met de buit blijven. Zij zullen die ongetwijfeld direct bij de rest van de buit gaan brengen en zo zullen zij zelf de speurhonden zijn, die ons het wild onder schot brengen.

HOOFDSTUK VI.

OP HET DAK

Raffles liet zich niet beïnvloeden door het vooruitzicht, dat hij waarschijnlijk uren achtereen in de kou op het dak zou moeten doorbrengen en at met de grootste smaak, opgewekt door het idee, dat hij misschien in de gelegenheid zou zijn, de hotelratten op hun beurt te ontlasten van wat zij in dit hotel en wie weet waar nog meer, hadden buit gemaakt.

Terwijl hij kalm een peer zat te schillen zei hij tot Brand :

— Het is een grote kunst goede sier te slaan van andermans geld, waarvan men zich meester heeft gemaakt, want het lijkt mij heel onwaarschijnlijk, dat het edele drietal het gestolen goud op dezelfde manier zal gebruiken, als ik al jaren doe. Ik maak er dus echt geen gewetenszaak van, een klein spelletje met die heren te spelen. Een spelletje, dat ik hoop te winnen.

— Maar, veronderstel nu eens, Edward, dat ze het vannacht juist op ons voorzien hebben ?

— Wel dan vangen zij natuurlijk bot, zei Raffles glimlachend.

— Maar zij zullen onze kamers leeg vinden.

— Wat zou dat ? Denk je dat ze daaruit onmiddellijk afleiden, dat wij boven hun hoofd op het dak zitten om op hen te wachten ?

— Dat nu niet, maar zij zullen misschien direkt rechtsomkeert maken, on-

verrichterzake vertrekken en zij zullen zich dus ook niet naar de plek begeven, waar zij hun buit bewaren.

— Daar moeten wij het op aan laten komen, Charles. Ik voor mij geloof niet, dat zij, als zij eenmaal de tocht begonnen zijn, met lege handen zullen terugkeren. Als zij onze kamer leeg vinden, of liever zonder geldswaarden, want onze persoon zal hen wel volkomen onverschillig laten, dan zullen zij het gewoon een stukje verder proberen en zeg me nu eens, wat je denkt over een bezoek aan het Garrick-theater, waar ze vanavond een stuk van Priestley vertonen ?

— Ik heb er helemaal niets op tegen, antwoordde Brand. Als wij maar bijtijds terug zijn.

— Maak je daaromtrent geen zorgen. Ik weet zeker, dat we ons niet hoeven te haasten. De kellner die in het komplot is, zal hen wel op de een of andere manier met lichtseinen, of iets dergelijks, of eenvoudig per huistelefoon, waarvan de draden over het dak kunnen lopen, waarschuwen, als het slachtoffer naar bed is gegaan. Maar daar zij wel een uur op zijn minst zullen laten verlopen tussen de ontvangst van het waarschuwingssein en de inbraak, als men 't zo noemen mag, zullen wij gelegenheid in overvloed hebben naar het dak te gaan.

— Alles goed en wel, maar dan zullen zij des te meer achterdocht koesteren,

als zij ons niet meer in de kamers vinden.

Raffles dacht een ogenblik na en ging toen verder :

— Je kunt misschien wel gelijk hebben. In ieder geval moeten we daarmee rekening houden. Dan zouden wij misschien beter doen, wanneer wij ons dadelijk meester maken van de schurken, maar dan toch pas, wanneer zij op de terugweg zijn. Ik laat het er liever op aankomen, dat zij aan een plotseling vertrek van rijke bezoekers geloven, en laten wij ons nu klaar maken voor de voorstelling, het is al laat.

Een half uur later ongeveer bevonden de beide vrienden zich in het Garrick-thater, waar Raffles al enige tijd een vaste loge had en genoten van het voortreffelijk spel in het verrassende psychologische stuk van Priestley : « Een inspecteur, om u te spreken ».

Zoals gewoonlijk, was de hele aandacht van Raffles bij het spel en niets verried op het gezicht van deze merkwaardige man, dat hij zich binnen een paar uur ging storten in een avontuur, dat wel eens niet zonder groot gevaar kon zijn.

Om ruim elf uur verlieten de beide vrienden de schouwburg en lieten zich met een taxi naar hun hotel terug rijden.

Zij gebruikten een klein souper in de eetzaal op hun eigen verdieping, en hadden daarbij de gelegenheid op te merken, dat de blonde kellner inderdaad tamelijk veel aandacht aan hen besteedde.

Het was bijna half een voor zij hun slaapkamer gingen opzoeken.

Raffles sloot zorgvuldig de gordijnen voor de balkondeuren en begon de weinige kostbaarheden, die de schijnbaar schatrijke Portugezen hadden meegenomen, in zijn koffer te pakken. Het kon wel eens noodzakelijk zijn, het hotel sneller te verlaten dan waarop hij gerekend had.

Daarna werden de revolvers goed nagezien, want men moest op alle gebeurlijkheden voorbereid zijn en de drie boeven konden wel van plan zijn, zich zo nodig gewapenderhand te verdedigen.

Van tevoren had Brand er zich deugdelijk van overtuigd, dat de sleutel zodanig in het slot stak, dat het onmogelijk was door het sleutelgat te kijken.

Nu zocht Raffles een lang en heel sterk touw uit zijn bagage, aan het einde voorzien van een stalen haak en rolde dit zorgvuldig op.

— Waarvoor dient dit touw ? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ter vervanging van de trap, wanneer wij snel naar beneden moeten, antwoordde Raffles. Men kan nooit genoeg voorzorgsmaatregelen nemen. Een touw is werkelijk buitengewoon nuttig, vooral wanneer het van een voortreffelijke hoedanigheid als dit is. Het is niet te dik, doch iijzersterk en kan gemakkelijk het gewicht van drie mannen tegelijk dragen.

Hij had onder het spreken een blik op zijn horloge geworpen en ging verder :

— Het is niet ver van half twee en wij zijn al een kwartier in onze kamer. Het wordt dus langzamerhand tijd onze observatiepost op het dak te gaan innemen. Trek je dikke pels aan, want het zal daarboven koud zijn.

Brand deed dit direkt.

Terwijl hij het kledingstuk dicht knoopte, vroeg hij :

— Dat is waar ook. Weet je de weg naar het dak te vinden ?

Raffles keek Brand een ogenblik zwijgend en hoofdschuddend aan en zei toen op bestraffende toon :

— Wij werken al verscheidene jaren samen, Charles. Je hebt ruimschoots gelegenheid gevonden, je met mijn methodes vertrouwd te maken. Je weet, dat ik maar weinig aan het toeval over laat en je vraagt of ik de weg naar het dak weet. Maar, kerel, de weg naar het dak is in ieder vreemd huis steeds de eerste weg die ik verken. Je weet niet welke mogelijkheden er schuilen in een behoorlijk toegankelijk dak. Lees er de bladen maar eens op na. Wanneer de politie een inbreker op het spoor is en de man weet niettemin te ontvluchten uit het huis, waar hij des nachts een bezoek bracht, dan zal die ontvluchting negen

van de tien keer over de daken gebeuren.

— Dan heb ik niets meer te zeggen, Edward, en ik maak je mijn verontschuldiging, dat ik je die vraag stelde.

— Dan nu naar het dak en ik hoop, dat wij niet te lang zullen hoeven te wachten.

Raffles deed het licht uit, stapte op de kamerdeur toe en luisterde enige ogenblikken vol aandacht.

Daar het echter buiten in de gang volkomen stil was, opende hij voorzichtig de deur, keek links en rechts, luisterde nogmaals en wenkte Brand.

Zodra de beide mannen op de gang waren, sloot Raffles de kamerdeur van buiten, liet de sleutel in zijn zak glijden, en liep onhoorbaar en heel snel verder, zodat Brand enige moeite had, hem in de halve duisternis, die hier heerste, bij te houden.

Aan het einde van de dwarsgang opende Raffles een deur en nu stonden de twee mannen op een smal portaal, slechts flauwtjes verlicht door een kaarslantarn, en waar een ijzeren wenteltrap begon, die naar de zolderverdieping liep.

Zonder meer geluid te maken dan katten gedaan zouden hebben, klommen Raffles en Brand deze trap op, die bleek uit te komen op een ruime linnenzolder, waar een mangelpers van geweldige afmetingen stond, met een wit geschuurde tafel, waarop, naar alle waarschijnlijkheid, het tafelgoed van het hotel behandeld werd.

Over een aantal drooglijnen hingen talloze stukken linnengoed, beddelakens, tafellakens en servetten.

De zolder had twee ramen, met twee hijsbalken er boven.

Brand kon dit echter slechts, als het ware in vogelvlucht, opmerken, want Raffles trok hem met zich mee en klom een ladder op, die toegang bleek te geven tot het zolderluik.

Een ogenblik later stonden de beide vrienden op het dak.

Het was tamelijk onregelmatig van vorm, als gevolg van de bouw van het hotel, en niet overal even hoog.

Maar nergens was het verschil zo

groot, dat men het niet gemakkelijk kon beklimmen.

In de duisternis staken hier en daar schoorsteenpijpen omhoog, logge, vierkante gevaarten van baksteen.

Sommige schoorsteenpijpen waren zo hoog, dat zij geschoord moesten worden door ijzeren steunstangen, stevig in het metselwerk verankerd.

— Nu zul je wel inzien, begon Raffles fluisterend, op welke betrekkelijk gemakkelijke manier de dieven zich konden laten zakken, door 't einde van hun touwladdertje te bevestigen aan een van die sterke ijzeren steunen. En kom nu mee naar het einde van het dak, waar wij ons verdekt zullen opstellen en de heren dieven zullen opwachten.

De beide mannen slopen, moeite doende om hun voetstappen zoveel mogelijk te dempen op het dunne laagje grint, waarmede het zink van het dak bedekt was, naar het einde daarvan, waaraan het huis grensde het uitgangspunt voor de hotelratten.

Zo bereikten zij de rand van het dak, en toen Brand zich daarover heenboog, zag hij daar het kleine laddertje staan, dat Raffles al op de zolder van het aangrenzende huis had ontdekt.

Daarop posteerden de beide vrienden zich achter een der zware schoorstenen, zodat slechts hun hoofd er boven uitstak en tuurden aandachtig naar het dak van het huis, waar Deary verblijf hield.

Er verliep een half uur, waarin weinig gesproken werd.

Maar plotseling hieven zij bijna tegelijkertijd het hoofd op, hun scherp oor had enig gerucht opgevangen.

Ingespannen tuurden zij in de duisternis.

Er was geen twijfel mogelijk, er klonken ergens gedempte schreden, niet ver van hen af.

En plotseling fluisterde Brand :

— Daar komen zij aan, zij kruipen juist achter die schoorsteen vandaan.

Hij had goed gezien ; daar naderen de drie hotelratten, allen met donkere kleren aan, om zo weinig mogelijk op te vallen.

Maar de maan, welke die avond vol was, scheen hen juist in het gezicht en zelfs op die afstand herkende Raffles hen direkt.

Voorzichtig kwamen de drie schurken naderbij, en het zou niet lang duren of zij zouden het kleine laddertje bereikt hebben.

Maar ineens gebeurde er iets dat een totale ommekeer bracht in de toestand.

Want plotseling, vóór Raffles en Brand er op verdacht waren, verhieven zich drie gedaanten achter hen, en een stentorstem riep op bevelende toon :

— Handen op, en geef u over ! Gehoorzaam of wij schieten !

In het maanlicht schitterden de lopen van drie revolvers, die een even duidelijke als onweerstaanbare taal spraken.

HOOFDSTUK VII.

WIE HET LAATST LACHT...

Er hoefde niet aan te worden getwijfeld, de drie mannen, die zo onverwachts ten tonele waren verschenen, waren van de politie; het was een inspekteur, door twee detektives vergezeld.

Een gevoel van woede en spijt maakte zich van Raffles meester, dat hij niet kon onderdrukken.

Door de schuld van deze drie ezels zou hem misschien een prachtige gelegenheid ontgaan, om een goede slag te slaan, ten koste van de hotelratten.

— Stommelingen ! kwam het sissend over zijn lippen. Je hebt de verkeerden voor !

— Maak geen praatjes, en volg ons, of wij gebruiken geweld !

— Schreeuw niet zo ! Je jaagt de werkelijke dieven op de loop ! zei Raffles, die veel zin had de drie agenten een schop te geven.

Het was maar al te waar ; de drie dieven hadden het stemmengerucht gehoord, wat niet te verwonderen viel, want de inspekteur had hard genoeg ge-

schreeuwd, toen hij Raffles het bevel gaf de handen op te steken en zij kozen nu ijlings het hazenpad. Hun gestalten waren heel duidelijk zichtbaar, zoals zij daar over het platte dak heensnelden.

Maar de inspekteur liet alleen maar een kort lachje horen en zei :

— Jullie medeplichtingen ! Dacht je dat ik je spelletje niet doorzag, vriend ? Maak geen bewegingen of je zou er spijt van krijgen.

— Ik denk er niet aan om enige beweging te maken ! riep Raffles ongeduldig. Ik denk er alleen maar aan, als mijn overtuiging te kennen te geven, dat ik dikwijls ezels bij de politie heb aangetroffen, maar dat u tot dusver het record houdt !

Zult u die mannen laten ontsnappen ?

— Wij zullen hen wel krijgen ! Je zult wel zo verstandig zijn je medeplichtingen te verraden, liet de inspekteur op korte toon zich horen. En nu vooruit, en niet langer tegenstribbelen of proberen mij om de tuin te leiden met

onnozele praatjes, want je bederft er je zaak maar mee. 't Was toch maar een goed idee van mij vannacht eens op het dak te gaan neuzen.

Raffles haalde de schouders op en zei zacht iets tegen Brand, in een voor de inspekteur en zijn mannen volkomen onbegrijpelijke taal.

— Wat zeg je daar? vroeg de inspekteur dreigend.

— Niets belangrijks, inspekteur! antwoordde Raffles hoffelijk. Ik zei alleen tot mijn vriend, dat hij op moest passen voor de scherpe nachtlucht.

En hierna werd de terugtocht aanvaard.

De inspekteur liep voorop, daarop volgden Raffles en Brand, de beide detektives sloten de stoet, en de twee vrienden voelden onophoudelijk de dreiging van de beide revolverlopen in hun rug.

Zo bereikten zij het nog steeds openstaande zolderluik.

De inspekteur zette het eerst zijn voet op de ladder, de revolver nog altijd in de rechtervuist geklemd en begon haar af te dalen.

Raffles volgde hem, na hem kwam Brand en daarna de beide detektives.

Deze opstelling bleek maar al te gauw strategisch verkeerd te zijn...

Want juist toen de inspekteur zich ongeveer halverwege de ladder bevond, en de eerste detektive met zijn voet naar de bovenste trede tastte, zette Raffles zijn voet in de lendenen van de politiemann en liet hem sneller dan zijn bedoeling was, de ladder aftuimelen, terwijl Brand met een vlugge beweging en terwijl hij zich snel bukte, om het zware voorwerp niet op zijn hoofd te krijgen, de stang onder het luik weg trok, dat met een luide klap dicht viel.

Het zou niet zo gemakkelijk weer open zijn te krijgen, want er zat aan de buitenkant geen ring of iets dergelijks.

De inspekteur had in zijn val onwillekeurig beide handen voor zich uitgestrekt, met het natuurlijk gevolg, dat hij zijn revolver moest loslaten, die een eind verder neer kwam. In ieder geval

buiten zijn bereik.

De inspekteur krabbelde gauw over-eind, hoewel een beetje verdoofd, maar woedend en vol strijdlust, doch de arme man zou die nacht geen kans meer krijgen.

Hij stormde driftig, met opgestoten vuisten op Raffles toe. Hij was een sterke man, wiens harde knuisten zeker kwaad genoeg konden aanrichten.

Maar de Grote Onbekende wist zich voortreffelijk aan de omstandigheden aan te passen, en werd op dat merkwaardige ogenblik stierenvechter.

Met een vlugge beweging had hij een van de grote lakens van de drooglijn getrokken en toen de inspekteur op hem toestormde, liep hij als een snoek in de fuik, en zag zichzelf als het ware gevangen in de plooien van een beddelaken.

Hij struikelde er over, slaakte een vloek, die iedere havenarbeider hem had moeten benijden, en een onderdeel van een sekonde later hadden Raffles en Brand de punten van het laken kruiselings over de gevallen man geslagen en bakerden hem nu vliegensvlug in, op de manier, zoals men een zuigeling een luier omdoet.

— Het is wonderlijk, welk een remmende kracht een nieuw, sterk beddelaken kan hebben op de bewegingen van een krachtig man als u bent, mijnheer de inspekteur, zei Raffles glimlachend. Men zou het niet geloven, maar u zou op zijn minst wel een kwartier nodig hebben, om uit u dit laken te bevrijden. Het schreeuwen zullen we u maar niet beletten, want dat heeft toch geen zin. Ik hoor daar al voetstappen naderen; men heeft zeker het lawaai van het luik reeds gehoord. Kom mee, amice.

Dit laatste verzoek was gericht tot Brand, die de punten van het laken met een paar stevige knopen had dicht gebonden, zodat de inspekteur als in een dwangbuis zat, dat ook zijn benen onbruikbaar maakte.

Raffles holde intussen naar de zolderdeur en wist deze handig af te sluiten met behulp van een zwaar droogrek,

dat hij er schuin voorplaatste en klem zette tegen een uitstekende plank in de vloer.

Daarop haalde hij zijn touw te voorschijn, ging op de vensterbank van een van de ramen staan en sloeg de stalen haak om de sterke ijzeren ring van het hijsblok.

Hij ontrolde het touw en liet zich direkt zakken, terwijl hij tot Brand riep :

— Volg mij. Er is niet veel tijd te verliezen.

Een ogenblik later was zijn hoofd onder de rand van de vensterbank verdwenen, terwijl de inspekteur brulde op een manier, zoals waarschijnlijk nog nooit een leeuw gebruld had.

Brand zwaalde zich op zijn beurt over de vensterbank en liet zich langs het touw naar beneden glijden.

Raffles liet zich echter niet helemaal omlaag zakken, zoals de jongeman gedacht had, maar sprong op het balkon van de bovenste verdieping, haalde snel de pennen uit de scharnieren van de eerste de beste deur en duwde de helft van het raam voorzichtig open. Brand volgde hem op de voet.

— Grote hemel, welk een noodlottige vergissing, zei Raffles zachtjes, terwijl hij een spottende blik in het rond wierp. Het is niet onze eigen kamer.

— Welke kamer is het dan ?

— De kamer van een dame, en nog wel van een dame, die erg veel zorg aan haar uiterlijk besteedt. Kijk maar eens naar al die potjes, doosjes en flaconnetjes, en naar de zilveren toiletgarnituren. Charles, ik geloof, dat de voorzienigheid met ons is. De vergissing is lang niet zo noodlottig, als ik eerst dacht. Wij zijn hier in de kamer van een hele rijke dame en daar staat het kistje met juwelen, dat als het ware op ons staat te wachten.

Juist toen Raffles het voorwerp greep en in zijn zak liet glijden, werd de dame wakker, richtte zich met een kreet van schrik in haar bed op, en riep :

— Wie bent u ? Wat wilt u ?

— Het is van weinig belang, madame, en uw laatste vraag komt te laat. Wat ik wilde, heb ik al gedaan. Het spijt mij,

dat wij u in uw slaap hebben gestoord. Doe vooral geen moeite om ons uit te laten. We vinden de weg wel.

Raffles sprong op de deur toe, schoof de grendels terug, draaide de sleutel om en stond in de gang.

Snel als de wind liepen de twee mannen die gang uit, renden een kellner ondersteboven, die juist de hoek omkwam, stormden de trappen af en bereikten ongehinderd de hall.

Daar was alles in de meest volkomen en serene rust, want het was onmogelijk hier iets te horen van wat er op het dak of de bovenste verdieping gebeurde. En zo liepen Raffles en Brand heel kalm langs de slaperige nachtportier en bereikten de straat. Geen volle vijf minuten, nadat voor het eerst de dreigende stem van de inspekteur in hun oren had geklonken.

Raffles zette twee vingers in de mond en een schrill gefluit klonk door de nachtelijke stilte.

Bijna direkt kwam er een auto aanrijden, bestuurd door Henderson, de geweldig sterke chauffeur van Lord Aberdeen.

— Waar gaan wij heen ? vroeg Brand.

— Naar het andere huis van Deary.

— Om wat te doen ?

— Om de drie boeven daar op te wachten.

— Denk je dat ze daar heen zullen gaan ?

— Dat zou mij echt niet verwonderen. Zij hebben door 't intermezzo op het dak begrepen, dat men hen in de kaart heeft gezien en daar zij bang zijn dat men hen kent zullen zij zich haasten te vluchten. Maar niet dan nadat zij de buit zijn gaan halen en ik denk wel haast, dat die in het oude huis van Deary verborgen is. Hoe het ook zij, zij zullen ons niet meer ontsnappen. Komen zij daar niet, dan vinden wij hen wel ergens anders.

Hij wendde zich tot Henderson en zei :

— Rijd zo snel als je kunt. Het adres heb ik je al gegeven. Bedenk dat we vijf minuten achter zijn.

De reus knikte. Raffles en Brand

sprongen in de auto, en deze zette zich in beweging, om na een dolle rit van een half uur te stoppen voor het huis van Deary.

De twee vrienden stapten uit, Henderson ging de auto parkeren in een nachtgarage op een dertig pas afstand en kwam er weer bij.

Op het bellen van Raffles was de deur al geopend door een slaperige portier, die hem echter direkt binnenliet, toen Raffles hem zijn penning als detektive liet zien en hem een pond sterling in de hand had gedrukt.

Nadat de man opdracht had gekregen alle lichten weer uit te doen en zich te houden alsof hij sliep, begaven de drie mannen zich snel naar de flat van Deary, waar zij, nadat Raffles de deur met zijn loper geopend had, binnen liep en zich verscholen achter de gordijnen en achter een zware boekenkast.

Zij hoefden niet lang te wachten, want een kwartier later klonken er snelle voetstappen, de deur werd geopend, het licht ging aan, en Deary en zijn beide medeplichtingen kwamen binnen.

Zij schenen grote haast te hebben, want Deary verloor geen tijd, maar liep op de boekenkast toe, opende ze, nam er een geweldig zwaar en dik boek uit, en toen hij, na de koperen sloten te hebben geopend, dit openklapte, vertoonde zich een menigte sieraden, dia-

manten ringen, oorhangers, kostbare colliers, en ook een paar bankbiljetten.

— Dat zou ik zonder uw hulp zeker niet zo gauw gevonden hebben, liet plotseling de stem van Raffles zich horen, die met opgeheven revolver van achter zijn gordijn te voorschijn kwam.

Met een kreet van schrik en woede wilden de drie hoteldieven zich op hem werpen, maar Henderson sprak een woordje mee, en in een ommezien was nu het pleit beslecht.

De drie kerels rolden als kegels door de kamer, en vóór zij konden overeind krabbelen, waren zij al stevig gebonden.

Raffles stak de buit met een koel glimlachje bij zich en zei, met een blik op de drie gevangen bandieten :

— Het was een goede dag, mijne heren ! En nu zal ik u een kans laten ! Want ik ben van oordeel, dat men ook anderen gelegenheid moet geven om weg te lopen. Ik zal over een uur de politie waarschuwen en hierheen sturen. Hebt u zich binnen die tijd weten te bevrijden, des te beter voor u. Bent u er dan echter niet in geslaagd, het spijt mij, maar dan zal het uw eigen schuld zijn. Ik wens u het beste toe, heren, ik geef u mijn oprechte bewondering te kennen over uw geniale vondst met die balkon-deuren, en ik heb de eer u te groeten !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Ontvoering van Ellen Hall

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :